

lepa za take svate! Deca, hajdi k zrnju! Naj se mi le enkrat vrabka s svojim vrabcem malopridnim še prikrađe, ji pokažem vrata s kljunom!«

Gospa vrabulja ni mislila nobenkrat več na kurji dvor. S sinkom edincem sta hodila zobat sladki grahek na županov vrt, dokler ga je kaj bilo.

Iz dalje prihaja zvonjenje . . .

*Iz dalje prihaja zvonjenje . . . Iz dalje, čuj, vetrček veje,
Kot bil bi kdo strune ubral! tajinstven donaša šepet,
Kot vzdihne bi, kot hrepenenje kot da se kdo ljubko mi smeje,
sem nosil bi éterni vall kot hitel bi kdo me objet! . . .*

*O kdo si, ki semkaj do mene
ihtijo ti tihe želje?*

*O kdo si, ki k tebi me žene
to moje nemirno srcé? . . .*

Dr. Fr. Zbašnik.

E. G.:

Jakobu Dimniku v spomin.

Še danes se živo spominjam, s kolikim veseljem je pozdravil šolski ravnatelj Jakob Dimnik pred 25 leti zamisel, da začnemo z novim letom 1900 izdajati »Zvonček«. In kolika radost je sijala iz njegovih pogledov, ko je dobil prvo številko našega lista v roke! »Zvončka« se je takoj oklenil z vso ljubeznijo in mu je ostal zvest prijatelj in sotrudnik vsa leta do svoje smrti.

Ko je Jakob Dimnik leta 1916. praznoval šestdesetletnico svojega rojstva, se ga je spomnil tudi »Zvonček« z obširnejšim spisom, kjer so bile navedene njegove zasluge za razvoj našega osnovnega šolstva in za našo mladinsko književnost. Odtlej do danes se je mnogokaj izpremenilo. Nastale so čisto druge razmere, ko se je ob koncu l. 1918. ustanovila naša država in je prišla nacionalna misel do zmage in polne veljave. V teh letih po prevratu se je celo stopnjevala Dimnikova delavnost, kakor da je hotel vse svoje duševne in telesne moči do skrajnosti izčrpati v korist osvobojenega in ujedinjenega naroda, ki se mu v skupni in svobodni domovini obeitajo lepši in srečnejši časi.

Tega našega prijatelja in sotrudnika ni več med nami! Umrli je dne 1. septembra t. l., ko je ravnokar stopil v zasluženi pokoj po 45 letnem neumornem in uspešnem delu v šoli za duševni in telesni blagor naše mladine.